

020603-1

Pro filosofické myšlení je každá volba tématu z větší nebo menší části pokusem, jak objevit nové přístupy a nové cesty. Téma je tak vlastně jen záminkou a snad jakousi oporou, abychom se drželi smysluplného postupu, který máme alespoň natolik pod svou kontrolou, že se k němu později můžeme vrátit a přezkoušet, zda jsme se nedopustili něčeho nelegitimního. Proto také ono zvolené „téma“ nemůže být nahrazeno pouhým pojmenováním, ale musí být nějak zpřítomněno stručným výkladem, aby i čtenář a posuzovatel mohl sledovat, zda jsme se určitého postupu vskutku drželi. V této souvislosti je třeba poznamenat, že nejde jen o pojmenování, které je zbaveno filosofického kontextu (to ostatně nikdy není možné, jen to tak někdy může vypadat), ale i o pojmenování, které je spojováno s určitým známým kontextem (např. s významem, stanoveným nějakým jiným myslitelem, event. školou nebo myslitelským okruhem). Ve filosofii se ujalo jakési „surfování“, které sice někdy letmo zachycuje některé zajímavé a snad i významné momenty, ale nikdy je nemůže vskutku uchopit a náležitě zpracovat. Na druhé straně ovšem nelze za takové „uchopení a náležité zpracování“ považovat tlustospis o mnoha stranách, v němž je podáno obrovské množství materiálu, roztříděného jen do oddělených hromad, ale myšlenkově nezvládnutého. Proto je nanejvýš na místě se zamyslet nad metodou, která by odpovídala vážným filosofickým potřebám a nárokům.

(Písek, 020603-1.)